№ 2 (26),
червень — жовтень, 2015 р.

СтудентІнформ

ГАЗЕТА ФІНАНСОВО-ПРАВОВОГО КОЛЕДЖУ

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

Вересень, перші дні ніжної, лагідної, турботливої осені. Всі ми у житті переступаємо поріг дитинства, зазираємо у юність, торкаємося зрілості.

Вже в котре наш Коледж відкриває двері перед молоддю, яка прагне здобути нові знання, бажає знайти тут вірних наставників та нових друзів. Після насиченого літнього відпочинку ми з великим ентузіазмом і новими силами розпочинаємо довгий сезон клопіткої роботи. Вона обов'язково стане запорукою значних успіхів у навчанні, культурній, науковій та спортивній сферах. Маємо надію, що кожен член великої дружньої сім'ї проявить ініціативу і обов'язково долучиться до загальних справ нашого навчального закладу.

«СтудентІнформ» сердечно вітає всіх із початком нового навчального року та Днем знань — всенародним святом мудрості, добра, натхнення та нових відкриттів.

У зв'язку з тим, що Брюшковська Яна успішно закінчила Коледж і стала студенткою магістратури юридичного факультету КНУ ім. Т. Шевченка, у складі редколегії відбулися зміни. Наступним Головним редактором обрано Козачук Поліну, студентку ІІ курсу економічного факультету, а заступником — Гавриш Анастасію, студентку І курсу юридичного факультету.

Газета «СтудентІнформ» продовжуватиме висвітлювати навчальну, наукову, культурну, спортивну та суспільну діяльність студентів і викладачів Фінансово-правового коледжу. Значне місце на шпальтах газети і далі буде відводитися висвітленню роботи студентського самоврядування та наукового товариства.

Ця газета про тих, хто продовжує традиції та творить історію рідного Коледжу.

Запрошуємо ініціативних, креативних, сповнених енергії студентів до нашої дружньої журналістської команди. Чекаємо на ваші пропозиції, ідеї та проекти.

РЕДКОЛЕГІЯ ГАЗЕТИ

ЗМІСТ

2 Посвята у студенти
4 Престиж Коледжу
5 Наша гордість
6 Незабутні імена
7 День працівників освіти
День юриста
8 Екскурсія до Пирогово
Екскурсія до Національного історичного музею
9 Екскурсія до Верховної Ради
10 Цікаво знати
12 Покрова Пресвятої Богородиці
13 Ми вимагаємо...
14 День захісника Вітчизни
15 Поетична сторінка
16 Вітання

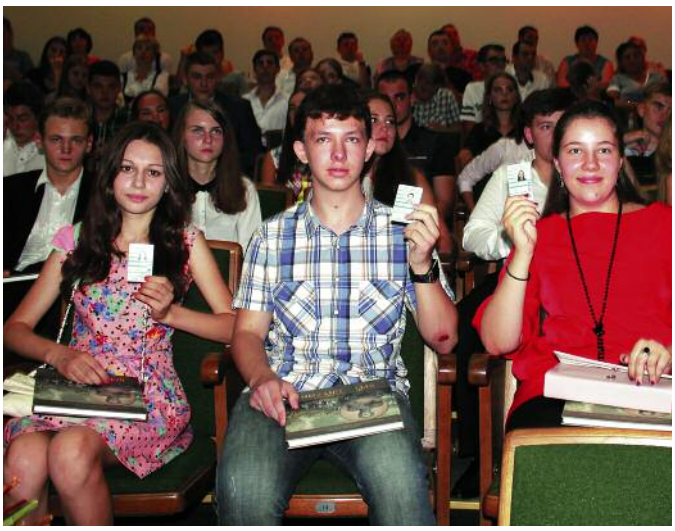

ПОСВЯТА У ПЕРШОКУР

РСНИКИ ТА ВРУЧЕННЯ СТУДЕНТСЬКИХ

Швидко промайнуло літо, ще, здавалося б, зовсім недавно Коледж прощався з випускниками–2015, вручав їм дипломи і, та вже позаду пристрасті вступної кампанії й розпочався черговий етап у житті нашого колективу — новий навчальний рік зі своїми хвилюваннями, здобутками й новим поповненням — першокурсниками, які роблять свої перші, поки що трохи невпевнені кроки по сходинках до професійних вершин.

Розпочався новий навчальний рік. У першокурсників він асоціюється з початком нового етапу життя. Позаду — невизначеність, тремтіння та втома від очікування результатів приймальної комісії. Попереду — цікаве студентське життя, сповнене хвилюючих подій, формування дорослої особистості, яка свідомо обрала свій життєвий шлях. І перша сходинка у цьому житті — посвята в студенти. Це дійство символічне, але глибоко хвилююче. Відтепер вони справді відчули себе повноправними членами студентської родини.

Цей день завжди особливо урочистий і хвилюючий, адже саме з нього починається незвіданий, цікавий і, водночас, нелегкий шлях до пізнання, до нових звершень, до самостійного життя. Бажаємо студентам на цьому шляху підкорити нові вершини знань, зустріти добрих і надійних друзів та досягти омріяної мети. Переконані, ваші здібності, наполегливість стануть запорукою визначних успіхів у дорослому житті.

На всіх вас чекає безліч цікавих та приємних справ: чергові вибори Студентських рад, всеукраїнські семінари, міжнародні науково-практичні конференції, спортивні вузівські змагання. традиційні свята та ін.

Отож, дорогі студенти, не упустіть свій шанс! Беріть активну участь у всьому, станьте головними персонажами нового життя у Коледжі. Ваш успіх гарантовано! Ви обов'язково знайдете визнання, станете найкращими, а головне — отримаєте величезне задоволення від навчально-виховного процесу у стінах нашого закладу. Тому бажаємо вам терпіння, сил і натхнення для підкорення нових горизонтів. Нехай ваша зірка запалає саме у Фінансово-правовому коледжі! ■

14 жовтня – День Коледжу

Природа святкує прихід чудової, яскравої та красивої пори року. Навкруги стільки барв та такої чарівної мінливості... Впевнено входить у свої права осінь.

Дерева й земля вкриті різнобарв'ям — жовтим, червоним, жовтогарячим листям. У ці напрочуд красиві й поетичні дні ми щиро вітаємо весь колектив з Днем Коледжу.

Тож 14 жовтня для нашого Коледжу — день особливий. Двадцять перший рік навчальний заклад відзначає свій день народження.

Коледж відзначає своє свято якраз в день Покрови Пресвятої Богородиці, адже вважається покровителькою саме свята Покрова.

Тож ця дата для Коледжу стала першою сходинкою початку його історії.

Головним завданням науково-педагогічного колективу Фінансово-правового коледжу є підготовка висококваліфікованих та конкурентноздатних спеціалістів. Адже основи фаху та любов до професії формуються саме на заняттях, під час безпосереднього спілкування з викладачами.

Щедро діляться своїм великим і багатим досвідом педагоги, які з перших років працюють у навчальному закладі і яких по праву називаємо нашими ветеранами.

Історія Коледжу — це його здобутки та успіхи студентів і науково-педагогічного колективу, який плекає нове покоління і дає путівку в життя молодим спеціалістам галузі економіки та права.

21-річниця для навчального закладу — це не просто дата — це знак якості. Тут зібралися висококласні спеціалісти та розумне, прогресивне молоде покоління. Кожного року ми з новими силами доводимо успішність свого закладу. І завдяки цьому, українське суспільство збагачується новими високопрофесійними кадрами.

Останні роки для нас, як і для всієї країни були нелегкими, але не зважаючи на це, ми рухаємося вперед і намагаємося робити все можливе для покращення якості навчання та використовуємо наявні можливості для підвищення конкурентоздатності на ринку освітянських послуг.

Сьогодні в Коледжі працюють циклові комісії. Беручи участь у роботі циклових комісій, викладачі коледжу підвищують свій теоретичний рівень, удосконалюють педагогічну майстерність, розглядають питання удосконалення професійної підготовки студентів.

Співпраця викладачів і студентів сприяє формуванню пізнавальних інтересів, умінь та навичок творчої роботи, підвищує рівень інтелектуальних можливостей молодої людини. Результатом цієї співпраці є постійна участь студентів Коледжу у міжнародних науково-практичних студентських конференціях з правових та економічних дисциплін, що проходять як на юридичному та економічному факультетах КНУ, так і в інших ВНЗ України. Результатами цієї роботи є опубліковані статті у наукових збірниках.

Розвиток особистості, професіоналізм, патріотизм — це ті орієнтири, за якими педагогічний колектив звіряє складний багатоаспектний процес підготовки майбутніх фахівців.

За період існування Фінансово-правовий коледж закінчили понад 2,5 тисячі випускників. Зазначимо, що багато отримали дипломи з відзнакою. Більшість випускників продовжують навчання у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на юридичному та економічному факультетах.

Студентське життя Коледжу є дуже насиченим і має свої давні й цікаві традиції: День першокурсника та посвята у студенти, День Коледжу, День студента, День святого Валентина…

Крім того, під керівництвом своїх кураторів студенти відвідують багато музеїв і визначних культурно-історичних місць нашої Батьківщини.

Урочисті заходи з нагоди святкування Дня Коледжу відбудуться 14 жовтня. Студенти, викладачі та весь колектив разом відзначатимуть цю дату.

Цікавою, насиченою різноманітними конкурсами і змаганнями програма не залишить байдужими ні студентів, ні викладачів і співробітників Коледжу. Активними учасниками у святі будуть студенти юридичного та економічного факультетів.

Вітаємо зі святом!

ГОРДІСТЬ КОЛЕДЖУ –
ЙОГО ВИПУСКНИКИ, ЯКІ СТАЛИ СТУДЕНТАМИ КИЇВСЬКОГО НАЦІНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

1. Брюшковська Яна (*денна, бюджет*)
2. Гатак Анелія (*заочна, контракт*)
3. Грохольський Іван (*заочна, бюджет*)
4. Єрмоленко Марина (*заочна, бюджет*)
5. Івашко Марина (*заочна, бюджет*)
6. Кисиль Нікіта (*заочна, контракт*)
7. Кравцов Антон (*заочна, контракт*)
8. Мороз Ольга (*заочна, контракт*)
9. Резніченко Ярослав (*заочна, бюджет*)
10. Рибак Світлана (*заочна, контракт*)
11. Сідлецька Катерина (*заочна, контракт*)
12. Скібіцький Роман (*денна, бюджет*)
13. Сопільняк Богдан (*денна, бюджет*)
14. Ткаченко Назар (*заочна, бюджет*)
15. Чучуй Юлія (*заочна, бюджет*)
16. Шевченко Сергій (*заочна, бюджет*)

ЕКОНОМІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

1. Алексанян Роксана (*заочна, контракт*)
2. Аль Омар Малік (*денна, контракт*)
3. Андрусенко Аліна (*заочна, контракт*)
4. Битюк Анастасія (*денна, бюджет*)
5. Борцова Марія (*денна, контракт*)
6. Бочаров Антон (*денна, контракт*)
7. Видиборець Олександр (*заочна, контракт*)
8. Джагарян Гор (*заочна, контракт*)
9. Дробаха Анастасія (*денна, контракт*)
10. Євтухов Сергій (*заочна, контракт*)
11. Зоценко Анна (*заочна, контракт*)
12. Кальніченко Василь (*заочна, контракт*)
13. Кіров Дмитро (*заочна, контракт*)
14. Крупа Тетяна (*заочна, контракт*)
15. Литвин Данило (*денна, контракт*)
16. Логвиненко Владислав (*денна, бюджет*)
17. Лаптєва Валерія (*денна, контракт*)
18. Ложешнік Артем (*денна, контракт*)
19. Милованова Катерина (*денна, бюджет*)
20. Мицак Дмитро (*денна, контракт*)
21. Нечипоренко Сергій (*заочна, контракт*)
22. Остапенко Дар'я (*денна, контракт*)
23. Петрук Тетяна (*денна, контракт*)
24. Семиредченко Поліна (*денна, контракт*)
25. Стоцький Вадим (*заочна, контракт*)
26. Хіргій Дмитро (*заочна, контракт*)
27. Цуркан Альона (*заочна, контракт*)

2015

Незабутні імена

15 вересня 2015 року, у 211-й День народження першого і наймолодшого ректора університету Святого Володимира, Михайла Олександровича Максимовича, його бюст встановили у внутрішньому дворику Червоного корпусу Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Авторами цього пам'ятника є українські скульптори Олександр і Максим Рачковські (Київська творча майстерня архітектури, скульптури та дизайну). Поява цього ошатного пам'ятника — це свідчення великої пошани і любові сучасного покоління професорів, доцентів, співробітників і просто вихованців університету до своїх попередників, до свого Храму науки, освіти і культури. Це символ вдячності тим, хто стояв на початку шляху творення та становлення провідного вузу нашої країни, що дав Україні та світу видатних діячів, імена яких назавжди викарбувані в пам'яті нащадків. Але цьому передувала надзвичайно цікава і захоплююча історія.

Указом російського імператора Миколи I, 18 жовтня 1834 року на посаду першого ректора Київського університету Святого Володимира було призначено 30-річного професора Московського університету, Михайла Максимовича. Михайло Олександрович Максимович (1804—1873), видатний вчений-природознавець, історик, фольклорист, літератор, громадський діяч, письменник, академік Російської академії наук, українець за походженням. М. О. Максимович був вихідцем із знатної козацької старшини. У 1819 році закінчив Новгород-Сіверську гімназію. У 1823 р.— Московський університет (словесний і природничий відділ філософського факультету, згодом і медичний). У 1833 році одержав учений ступінь доктора і займав посаду ординарного професора кафедри ботаніки. У 1834 році обійняв посаду професора російської словесності Київського імператорського університету Святого Володимира, тоді ж, його обрано першим ректором, а згодом деканом філософського факультету. За станом здоров'я пішов у відставку наприкінці 1845 року. Далі, все життя, займався науковою роботою. Був почесним членом кількох українських та російських університетів, багатьох наукових товариств. Максимович не раз намагався повернутись до активної науково-академічної діяльності, але російське міністерство освіти, побоюючись українофільських поглядів М. О. Максимовича, усувало його від наукової діяльності.

М. О. Максимович був справжнім вченим широкого діапазону — від ботаніки до історії. Його наукові праці з природознавства, опубліковані в 1820-х рр.— на початку 1830-х р., не тільки стояли на рівні тогочасної науки, але й проклали для неї методологічні шляхи. Як фольклорист Максимович видав у 1827 році в Москві «Малороссийские песни», у 1834 — «Украинские народные песни». Його третя збірка під назвою «Сборник украинских песен» вийшла в Києві у 1849 році. Як мовознавець Максимович опублікував низку статей про класифікацію слов'янських мов (1838, 1845, 1850). Як літературознавець Максимович переклав «Слово о полку Ігоревім» українською мовою. Йому належить видання і дослідження найдавніших літературних пам'яток Київської Русі — «Руської Правди», «Повісті минулих літ». Був автором праці «История древней русской словесности». Крім того написав низку віршів, у тому числі «Ой, як дуже за тобою тужила Вкраїна», присвячену Т. Г. Шевченку. В історичних творах Максимович був прихильником панівного тоді романтизму та ідеї народності. Чисельні праці з історії княжої України, Києва та його пам'яток («Очерк Киева» (1847), «Письма о Киеве М. Погодину» (1871) та ін.); з історії козаччини, гетьманщини й гайдамаччини («История письма о козаках приднепровских» (1863—1865), «Письма о Б. Хмельницком» (1859), «Бубновская сотня» (1848—1849) та ін.). В 1840 і 1848 роках у Києві видав історичний альманах та в 1850 році у Москві — «Киевлянин», і у 1850 році в Москві — «Украинец». Наукові праці з природознавства дають підстави вважати вченого основоположником вітчизняної ботаніки.

З Київським національним університетом пов'язані тисячі славетних і світлих імен: М. О. Максимовича, Т. Г. Шевченка, М. І. Костомарова, В. Б. Антоновича, М. П. Авенаріуса, С. П. Реформатського, І. Ф. Шмальгаузена, М. П. Драгоманова, М. С. Грушевського, М. М. Боголюбова та багатьох інших. Імена його вихованців і професорів оздоблюють яскраві сторінки історії духу, вільнодумства становлення фундаментальних наукових ідей, шкіл, що здобули визнання у вітчизняній і світовій науці.

Добру славу університету творили і творять люди, які несли й несуть нове мислення, культ знань, загальну культуру і національну свідомість, високу ерудицію і прагнення творити.

Т. О. ГУБАНОВА, директор Коледжу

Вітаємо!

Красива осінь вишиває клени, а перший день жовтня дарує нам тепле і радісне свято — **День працівників освіти**. Вчитель. Викладач… Одна з найважливіших професій. Вона — для обраних. Ви щодня стоїте перед прицілом сотень допитливих дитячих оченят, дорослiші — палите як хмиз нерви, і все ж ведете дітей на вищі сходинки пізнання. До викладача йдуть зі своїми болями і радощами, черпають сили для підкорення нових висот, бо він заглядає у минуле, живе у сьогоденні, прокладає місток у майбутнє.

Яке ж серце потрібно мати викладачеві, щоб рік у рік щоденно віддавати його студентам, і якою має бути любов до дітей у його добрій, терпеливій, нестаріючій душі. Саме таким — мудрим і терпеливим, добрим і справедливим, закоханим у свою справу викладачам і присвячується це свято.

Щиро вітаємо вас з професійним святом і висловлюємо сердечну вдячність за невтомну працю, великий талант, творчий пошук та любов до своїх студентів. Нехай Вам завжди всміхається доля, дарує Вам міцне здоров'я та довголіття, бажаємо Вам здійснення найзаповітніших мрій, а також, щоб у ваших родинах завжди панували тепло, радість та затишок.

Дух навчання, який по-справжньому вибухнув енергією ще першого вересня не перестає надихати нас і зараз. А дійсне продовження Дня знань усі ми відчуваємо у першу неділю жовтня, коли у чудову осінню пору відзначаємо День працівника освіти!

Хай буде здоров'я міцне, мов граніт,
І з ним Вам прожити не менше ста літ.
Хай горе обходить Вас стороною,
А щастя приходить і ллється рікою!
Хай кожен день до Вас приходить радість,
І довго десь блукає старість,
Щоб ніколи не старіли,
А душею молоділи.

ДЕНЬ ЮРИСТА

В Україні 8 жовтня юристи відзначають своє професійне свято. У 1997 році на календарі нашої країни з'явилося свято, День юриста, яке об'єднує всіх юристів України, незалежно від сфери та напряму діяльності. Це — свято корпоративної єдності. Це спільне свято для тисяч людей, чия професійна діяльність пов'язана з творенням, реалізацією та захистом права.

Традиційно День юриста відзначають і в Коледжі. Саме до цього дня кращими студентами Коледжу спеціальності «Правознавство» була підготовлена низка цікавих, змістовних матеріалів, які дали змогу більш детально ознайомити однокурсників-правознавців з історією та відомими іменами юридичного факультету Університету. Це матеріали з бібліотечних архівів та музею КНУ ім. Т. Шевченка. Недаремно, мабуть, музеї називають скарбницями пам'яті. Вони передають послання минулих поколінь майбутнім, вчать пам'ятати минуле і будувати майбутнє.

Цікаво знати, що першим професором на юридичному факультеті по кафедрі римського права був О. Міцкевич, а ініціатором створення юридичного факультету і головним укладачем першого плану його структурної побудови був М. Сперанський, більшість учнів якого стали професорами юридичного факультету Київського університету: К. Неволін на кафедрі енциклопедії законодавства, С. Богородський на кафедрі законів благочинства і благоустрою, С. Орнатський на кафедрі цивільних законів, А. Федотов-Чеховський на кафедрі римського права замість переведеного до Харківського університету проф. А.Міцкевича. Всі вони згодом стали визначними вченими і керівниками юридичної освіти Університету Св. Володимира.

Учені та викладачі Київського університету зробили гідний внесок у розвиток науки та суспільно-політичної думки. З університетських стін вийшла ціла плеяда визначних юристів: К. О. Неволін, М. Д. Іванишев, М. Ф. Владимирський-Буданов, О. Ф. Кістяківський, Л. С. Білогриць-Котляревський, Ф. І. Леонтович, О. О. Малиновський, К. А. Мітюков, О. М. Гуляєв, Г. К. Матвєєв, П. С. Матишевський, О. В. Романович-Славатинський, С. С. Яценко, І. Ю. Андрєєвський та інші.

Випускники юридичного факультету працюють суддями, прокурорами, нотаріусами, в комітетах Верховної Ради, у Верховному та Конституційному судах (три завідувачі кафедр юридичного факультету університету імені Тараса Шевченка були призначені суддями Конституційного суду України). Викладачі факультету активно займаються науковою та нормотворчою діяльністю, входять до складу робочих груп по підготовці законопроектів та кодексів.

Бути юристом — велика честь та ще більша відповідальність.

Отже, шановні юристи, а також студенти — майбутні правознавці! Сердечно вітаємо вас із професійним святом. Зичимо вам успіхів у навчанні, в професійній діяльності на ниві юридичної освіти, творчої наснаги, міцного здоров'я, благополуччя!

ЕКСКУРСІЯ В ІСТОРІЮ УКРАЇНИ

Дар'я ТКАЧЕНКО,
І курс, юр. ф-т

Нещодавно група юристів-першокурсників разом з куратором відвідали Національний музей історії України.

Серед запропонованих нам екскурсій ми обрали саме цю, адже нам цікаво було поєднати теоретичні знання з предмету «Історія України» та побачити експозиції, пов'язані з темами, що ми вивчаємо з цього предмету.

Дорогою до музею ми обговорили основні моменти, які б було цікаво нам побачити. Підготувавшись до екскурсії та отримавши насолоду від прогулянки осінніми вулицями, ми прибули до музею.

Знаходиться музей на місці народження української столиці — на Старокиївській горі.

Ця будівля є пам'яткою архітектури. Всередині музею зберігаються етнографічні, археологічні експонати, твори живопису, колекції зброї, стародруки.

Нараховано понад 800 тисяч унікальних експонатів. У Національному музеї історії України можна простежити основні віхи розвитку суспільства на території української держави, починаючи від глибокої давнини і закінчуючи сучасними подіями. Матеріальні свідчення Трипільської культури, військової зброї половців, експонати періоду Київської Русі, матеріали часів Радянського Союзу, а також невелика експозиція, що розповідає про події Помаранчевої революції та Євромайдану. Тут працює більш 15 експозицій. Національний музей історії України — один з найбільших відвідуваних у Києві.

Після екскурсії трьох поверхів нам надали можливість самостійно ознайомитись з експозиціями. Екскурсія до музею є вдалим початком зародження традиції відкривати нові місця в Києві, а в майбутніх наших планах і всієї України.

Підсумовуючи поїздку, ми б хотіли висловити вдячність музейним працівникам. Ми були дуже задоволені цією екскурсією. Сподіваємося, це тільки початок пізнання нашої держави. Дякуємо Коледжу за можливість відвідувати такі місця, розвивати себе та дух патріотизму. ■

Анастасія ГАВРИШ, І курс, юр. ф-т

На південній окраїні міста Києва колись існувало селище Пирогів. На території якого, у далекому 1969 році заснували найбільший музей Європи (просто неба). В народі його звикли називати «Музей Пирогово», але повна назва «Національний музей народної архітектури та побуту України». Музей розташований серед зелених дібров стародавнього Голосіївського лісу.

Мальовничі краєвиди відтворюють і доповнюють історичне середовище різних регіонів України. Тут можна побачити й осягнути всю Україну, якою вона була понад сто років тому.

Саме там кожен відвідувач має змогу поринути на кілька століть назад у минуле українського села, така своєрідна машина часу, опинитися в якій випала можливість і нам, студентам І курсу юридичного факультету Фінансово-правового коледжу.

Ми гуляли тихими вуличками українського села, насолоджувалися атмосферою, знайомилися з архітектурою та побутом. Екскурсовод розповів нам одну таємницю, наприклад, той, хто сфотографується біля будинку заможного селянина — сам розбагатіє. Звичайно, ніхто не упустив свій шанс. Також ми не лише дізналися про тогочасний алкотестер, а й мали змогу перевірити його на собі. Спосіб, звичайно, цікавий, але не точний. На жаль, ми не змогли зайти до школи, розташованої на території музею, саме тоді там відбувалися зйомки другої частини фільму «Останній москаль», що для нас виявилось не менш цікавим за всю архітектуру.

На території музею розташовано близько 275 архітектурних експонатів народного будівництва XVI—XX століть, що гармонічно вписалися в довколишній історичний ландшафт. Особливістю музею є те, що тут відбуваються гуляння під час народних свят. На мою думку, саме тоді можна повністю поринути в минулі часи. Коли нас оточує не лише архітектура, а й звичаї, одяг, ремесло, співи, танці та навіть улюблені страви наших предків.

Музей — улюблене місце відпочинку киян та гостей міста. За один день його не обійти ,щоб все побачити. Тож сюди повертаються, щоб відкрити для себе старовинну Україну. ■

ЕКСКУРСІЯ У ВЕРХОВНУ РАДУ УКРАЇНИ

Аліна МОГИЛЬНА,
III курс, юр. ф-т

Студенти 3 курсу, правознавці, під керівництвом викладача цивільного права та міжнародного цивільного права, к. ю. н. Мельника Я. Я. побували на екскурсії у Верховній Раді України.

З цікавістю ознайомилися з найголовнішими віхами вітчизняного державотворення, побачили на власні очі будинок Верховної Ради України «під куполом», відчули дух робочих буднів народних депутатів, почули цікаві історії та неймовірні «секрети», побачили сесійну залу та кабінет де проходять зустрічі з іноземними делегаціями, а також побували в кулуарах Верховної Ради, конференц-залі.

До речі, сесійний будинок Верховної Ради є не тільки важливим осередком політичного життя країни, а й архітектурною пам'яткою нашої столиці.

Будинок парламенту споруджувався протягом 1936—1939 років і на початку літа 1939-го був прийнятий державною комісією з оцінкою «відмінно», а його автор В. Заболотний через рік удостоєний Державної премії та призначений головним архітектором Києва. Ця будівля є зразком «української архітектурної класики». У ній ще з 25 липня 1939 року відбуваються засідання українського парламенту. Будинок увінчує купол з металу і скла, через який освітлюється зала для сесійних засідань. Остання розрахована на 1000 місць та має загальну площу близько 650 м^2. У холі відбуваються термінові засідання депутатських фракцій і груп, розміщено кулуари ложи преси, де відбуваються прес-конференції, брифінги, інтерв'ю.

З перших хвилин студенти були вражені красою та масштабами величної будівлі. Особливо вражає картина під назвою «Державотворення».

Саме на ній автор Кулаков О. Г. зобразив момент прийняття Акту проголошення Незалежності України. Відкриття картини відбулося 22 серпня 2001 року з нагоди 10-ї річниці Незалежності України.

Учасники екскурсії висловлюють слова щирої вдячність адміністрації Коледжу та Мельнику Я. Я. за сприяння у проведенні екскурсії, яка дала змогу майбутнім юристам відчути атмосферу приміщення, в якому приймалися історичні, доленосні для України рішення. Студенти глибоко переконалися, що для подальшого зростання правової культури, прийняття важливих нормативно-правових актів їм необхідні фахові ґрунтовні знання, що стануть її глибокими переконаннями. Сьогоднішні студенти, а у майбутньому досвідчені юристи, назавжди запам'ятають знайомство з центром політичного життя країни. ■

ПЕРШЕ ВЕРЕСНЯ ТА ІСТОРІЯ ШКОЛИ

1 вересня — початок нового навчального року. А чи знаєш ти, чому школярі та студенти починають навчатися саме в цей день? Перш ніж відповісти на це питання, давай трохи поговоримо про саму школу. Коли ж вона з'явилася? У Середньовіччя, в Стародавній Греції, Римі чи Єгипті, а може бути, ще раніше? Школа і вчитель — ці два слова тісно пов'язані. Може бути, ми можемо говорити про школу з того часу, коли з'явилися перші вчителі.

На самій ранній стадії розвитку людства вже вчили дітей. Правда, ті вчителі не мали ніякого поняття про грамоту, але з ранніх років вони навчали дітей жити за тими правилами, які були прийняті в тій чи іншій громаді. Від знання цих правил часто залежало життя дитини. Особливо вчили дітей складним правилам вітання: в одних племенах було прийнято, побачивши чужака сідати навпочіпки в знак миролюбства, в інших — знімати головні убори, до речі, цей звичай дійшов до наших днів у багатьох народів. Були племена, в яких при зустрічі терлися носами або простягали руку відкритою долонею вгору, що також свідчило про добрі наміри. Сьогодні ми часто при зустрічі з добрим знайомим обмінюємося дружнім поцілунком, а раніше у багатьох племен поцілунок вважався однією з форм людоїдства і був суворо заборонений.

Коли проходило раннє дитинство, хлопчики пізнавали мистецтво полювання і ведення війни, а дівчатка повинні були навчитися прясти, шити одяг, готувати їжу. Після цього діти «здавали» іспит — обряд ініціації. Для хлопчиків ініціація була важким випробуванням: їх могли бити, катувати вогнем, розсікати шкіру. Часто після такого іспиту випробуваний втрачав свідомість. Але, «здавши іспит», хлопчик ставав дорослим членом суспільства і дуже цим пишався.

Йшли роки, століття, і стали з'являтися школи, чимось вже нагадували сучасні. Відомості про перші школах ми знаходимо в історії Стародавнього Сходу. Шумери. Про цей давно зниклий народ дізналися тільки в XIX столітті. Жили шумери в низинах річок Тигру і Євфрату і створили високу культуру. Вони вміли багато чого: зрошували поля, пряли і ткали, кували з міді і бронзи знаряддя праці, знали гончарне мистецтво. За 3000 років до н. е. шумери вже мали писемність, володіли основними правилами алгебри і навіть вміли витягувати квадратний корінь з будь-якого числа. Були в них і школи, які називалися «будинками табличок», адже їхні учні писали на глиняних табличках, читали і вчилися по них.

Майбутніх переписувачів — «дітей дома табличок» — вчителі тримали досить суворо. Головою школи був наставник — умміа. Йому допомагали «старший брат» — помічник наставника, кілька вчителів, а також людина, що стежила за дисципліною. Те, як він це робив, зрозуміло з найменування його посади — «володар батога». До нашого часу дійшло безліч табличок, написаних учнями, з яких можна дізнатися, які предмети вивчали шумерські школярі. На одній такій табличці учень у «вигадуванні» дякує вчителів за науку — вони навчили його розраховувати площу, і тепер він зможе сам зробити розрахунки при будівництві або ритті каналу. Археологами були знайдені таблички, на яких записані імена богів, назви тварин і рослин, перераховані всі городові та храмові посади і звання — словом, все, що учень був зобов'язаний твердо знати. Навчання було розтягнуто на багато років. Ті, хто закінчував «будинку табличок», ставали начальниками робіт у майстернях, на будівництві, при обробітку земель. Без таких шкіл не було б у цього древнього народу високої культури: шумери вміли не тільки читати, множити і ділити, а й писати вірші, складати музику, вони знали астрономію і багато, багато іншого.

Про жителів іншої давнього держави — Єгипту — ми знаємо незрівнянно більше, ніж про шумерів. Знаємо ми й те, що у них теж були школи, і що вчитися в Єгипті було зовсім не просто. Треба було знати і вміти оперувати сімома сотнями букв — ієрогліфів, стежити, щоб рядочки при письмі були рівними, а самі ієрогліфи красивими. В одних випадках слід було писати зліва направо, в інших — справа наліво, в третіх — зверху вниз. Це теж потрібно було пам'ятати.

Як же виглядала єгипетська школа тих часів? Уявіть двір при храмі бога Амона (Ра) — головного єгипетського божества. У тіні сидять дванадцятирічні хлопчаки, перед ними учитель. На ньому білий набедренник, голова в знак чистоти гладко виголена, на грудях підвіска, що зображає павіана. Ця мавпа вважалася священною твариною бога Тота, який був переписувачем бога Ра і покровителем знань, магії та медицини, йому були відомі всі чарівні слова і чудодійні заклинання. Біля ніг учителя лежить неодмінний атрибут навчання — трьохвостий батіг. Учні сидять на плетених циновках, у кожного плетена сумка, в якій дощечка із заглибленнями для чорної і червоної фарби, пенал з китицями, сосудик для води і ос-

травкі — глиняні таблички для письма (на папірусі дозволялося писати тільки старшокласниками). Учитель диктує, а учні пишуть на своїх табличках.

А в Стародавній Греції шкільний день починався із віршів. Учитель читав їх, а учні повторювали. Тривало це до тих пір, поки все не заучать напам'ять досить великий уривок або навіть цілий твір. Для «кращого» запам'ятовування вчитель іноді ставив на стіл рельєф з віршами. Закінчувався навчальний день: вчитель знімав рельєф з віршами і ставив замість нього амфору із зображенням прочуханки школярів. До речі, слово «педагог» в перекладі з грецького означає «вихователь», «наставник». В обов'язки педагога входило навчати дітей хорошим манерам, стежити за поведінкою дітей на вулиці, проводжати їх до школи.

У школі існували свої правила: «Голосно не говори, не клади ногу на ногу, встань, коли входить старший». У програму навчання крім письма і читання входили ще сім вільних мистецтв. На першому етапі вивчалися граматика, риторика, діалектика, а на другому — арифметика, геометрія, музика й астрономія. Велика увага приділялася фізичним вправам. З 12 років школярі другу половину дня проводили в палестрі — гімнастичній школі. Її назва «палестра» походить від слова «пале» — боротьба. Тут учні бігали, стрибали, навчалися верховій їзді, метали диски.

У Стародавньому Римі хлопчиків починали навчати з 7 років. Діти бідняків відвідували початкову школу, де протягом п'яти років навчалися читати, писати і рахувати. Вчителем в такій школі була, як правило, людина «низького походження», яка знала грамоту. Заняття проходили під відкритим небом, під простим навісом, де стояв стілець для вчителя і лава для учнів. Щоб хлопчиків нічого не відволікало, їх відгороджували завісою. Навчальний день починався рано. Опівдні діти йшли додому поснідати, а потім знову поверталися до школи. Ніяких підручників у них не було, всі записи велися під диктовку вчителя. Власне на початковій школі і закінчувалося навчання дітей бідняків. Діти заможних батьків початкову школу не відвідували, а ази навчання проходили вдома під керівництвом батька або спеціально найнятих вчителів.

Навчившись читати й писати, ці діти вирушали до граматиків. Граматики — це освічені люди, що серйозно займалися історією, літературою, критикою і іншими науками. Вони тлумачили тексти стародавніх авторів, складали довідники. Їх завдання полягало в тому, щоб навчити хлопчиків правильно говорити і писати, ґрунтовно познайомити з літературою, дати початкові поняття в самих різних галузях знань — від філософії до астрономії. Після такої серйозної підготовки хлопчик років в 14 мав змогу вступити до «вищого навчального закладу» — ріторских шкіл.

У Середньовіччя основну освіту діти отримували в родині. Вдома дитина дізнавався про навколишній світ, отримувала професійну підготовку, тобто освоювала вміння та навички, необхідні для праці і спілкування. Найпершими навчальними закладами Середньовіччя були церковні й монастирські школи. Навчання в них було платним і велося латинською мовою. Відвідувати таку школу могли тільки діти багатих людей. Тут їх навчали читання та письма, найпростішого рахунку, основам християнського віровчення і церковного співу.

Перші світські навчальні заклади стали з'являтися в XI столітті, а ще через два століття в Європі найбільші єпископські і світські школи починають перетворюватися в університети. Система освіти в середньовічній школі ділилася на дві сходинки, два рівня. На першому ступені (тривіум) вивчали граматику, риторику і логіку, а якщо учень навчався успішно, то переходив на наступний рівень (квадривіум), де вивчав арифметику, геометрію, астрономію і музику. Повний курс всіх наук займав 12—13 років.

У Київській Русі школи з'явилися ще в домонгольський час. Після прийняття християнства (988) князь Володимир наказав віддавати «на книжкове навчання» дітей «кращих людей». Ярослав Мудрий створив школу в Новгороді для дітей старост і духовних осіб. Навчання в ній велося рідною мовою, навчали читання, письма, основам християнського віровчення і рахунку. У Київській Русі були школи і вищого типу, котрі готували до державної та церковної діяльності. У таких школах поряд з богослов'ям вивчалися філософія, риторика, граматика, знайомилися з історичними, географічними і природничонауковими творами. Освіта цінувалася дуже високо. Добре освічених людей літописи називали «книжковими мужами».

Про значне поширення грамотності серед населення свідчать берестяні грамоти, знайдені археологами у великій кількості. Вони являють собою приватні листи, господарські записи, розписки і... навчальні зошити. Крім того, були знайдені дерев'яні дощечки, з вирізаними на них буквами. Ймовірно, такі азбуки служили підручниками при навчанні дітей. Збереглися також письмові свідчення про існування в XIII—XV століттях училищ для дітей і про вчителів — «Книжник». Училища існували не тільки в містах, але і у сільській місцевості. У них навчали читання, письма, церковного співу і рахунком, тобто надавали початкову освіту.

Зараз, щороку, 1 вересня для хлопців і дівчат відкриваються двері численних шкіл, ліцеїв, гімназій, коледжів, технікумів. Але чому саме 1 вересня, а не 10, 15 чи 1 жовтня ми розпочинаємо новий навчальний рік? Ця традиція прийшла до нас в XV столітті з Візантії, де 1 вересня відзначали настання нового (не тільки навчального) року. У цьому святкуванні був і духовний, і світський зміст. Духовний — тому, що візантійські богослови і мислителі припускали, що Бог приступив до створення світу саме 1 вересня, а значить, з цього дня почався і сам час.

Світський (мирській) зміст полягав у тому, що до вересня закінчувалися всі польові роботи. Одружившись на останній візантійській принцесі, великий князь Іван III в 1492 році оголосив 1 вересня початком нового року (новоліття), зробивши його офіційним церковно-державним святом. З 1700 року цивільний Новий рік указом Петра Великого

стали святкувати 1 січня. Однак церковний, а головне сільськогосподарський календар, залишилися колишніми. Тим більше, щоб знайти дітей (навіть дворянських) з села в міські навчальні заклади до закінчення жнив було не можливим. Правда, не всі навчальні заклади починали навчальний рік 1 вересня.

Якщо за гімназіями держава стежила більш-менш строго, то недержавні навчальні заклади Російської імперії починали навчальний рік вроздріб. У документах трапляються дати 20 та 31 серпня, 15 і 26 вересня, 1 і 15 жовтня, а сільські школи грамоти починали працювати тільки 1 грудня. Що стосується радянського часу, то до середини 30-х років директори шкіл до початку навчального року ставилися вельми вільно. Навіть постанова Раднаркому від 14 серпня 1930 зобов'язувало, щоб всі діти у віці 8—10 років «були прийняті в школу восени». Єдиний початок навчального року було введено 3 вересня 1935 року: у першій же статті Постанови Раднаркому і ЦК ВКП(б) було встановлено, що «у всіх школах СРСР початок навчальних занять з 1 вересня і закінчення їх: в перших трьох класах — 1 червня, о 4—7 класах — 10 червня і 8—10 класах — 20 червня».

Тож коли починають вчитися діти в інших країнах? 1 вересня відкриваються двері шкіл в Чехії, в Білорусії, в країнах Прибалтики. А ось у дітей в Німеччині немає чіткого графіку початку навчального року: у кожній з 16 федеральних земель навчальні заклади починають працювати протягом серпня — вересня. В Іспанії також в різних провінціях навчальний рік починається порізному, в залежності від періоду збирання врожаю, проте затягувати пізніше 1 жовтня суворо забороняється. В Італії, навпаки, тільки з 1 жовтня починають відвідувати школу. У Франції немає чіткого терміну Дня знань. Десь навчальний рік починається 1 вересня, а десь і 15. З середини серпня починають вчитися діти в Данії, а в Англії, Канаді та США навчальний рік завжди починається в перший вівторок вересня. У Країні висхідного сонця — Японії — вирішили, що початок навчання — це дуже весело, і починають новий навчальний рік... 1 квітня. ■

ІСТОРІЯ СВЯТА ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

14 жовтня — свято Покрови Пресвятої Богородиці або, як кажуть в народі, Святої Покрови. «Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду — льодом, а дівчат — шлюбним вінцем». В українських селах і до сьогодні дотримуються давньої народної традиції справляти весілля після Покрови. Від Покрови і до початку Пилипівки — пора наймасовіших шлюбів в Україні.

Свято Покрови посідає почесне місце серед пошанованих свят в Україні. Що цікаво — шанується воно одночасно християнами і рідновірами України, тільки зміст свята, навіть за однакової назви, зовсім різний.

Свято Покрови Матері Слави в Колодарі православних рідновірів ознаменовує засинання Природи, та вкривання Землі на зиму. Справді, в жовтні перші дерева втрачають листя, всі плоди уже дозріли: «Прийшла Покрова — на дереві голо». Сивий Яр вступає в свою повну силу в першу п'ятницю, після дев'яти днів від осіннього рівнодення і ми вшановуємо Покрову Матері Слави. Це також свято вояцької честі та звитяги, на якому оборонці Матері-Землі показують свою вправність.

Незвичайна популярність та величність свята Покрови пояснюється дуже просто, хоч цього вперто не бажають визнавати і помічати представники християнства. Корені виникнення свята сягають сивої багатотисячолітньої давнини і пов'язані з космічним станом природи і, відповідно, особливим етапом у житті людини.

Які ж це особливості?

Загальновідомою ознакою Покрови є те, що вона покриває Землю або листям, або снігом.

До Покрови завершувався період сватань і приготування до весіль, який починався після Першої Пречистої.

До початку жовтня закінчуються усі найважливіші сільські роботи на Землі (в тому числі сівба озимих) — завершений хліборобський цикл робіт. Зібраний урожай (достаток) та більш-менш вільний час дають можливість для проведення весіль. Це найблагодатніша пора для весільних гулянь, початку вечорниць. Звідси беруть свій початок весільні осінні тижні. Це свято — покровитель весіль, початок сезону на сватання та весілля, які закінчувались за два тижні до Пилипівського посту. Це вже потім під впливом християнства воно оформилося у те, що дівчата, котрі бажали взяти шлюб саме цього року, мали побувати на святі Покрови у церкві і помолитися: «Свята Покрівонько, покрий мені голівоньку», «Мати-Покрівонько, покрий Матір сиру Землю і мене молоду», «Свята мати, Покровонько, накрий мою головоньку, хоч ганчіркою, аби не зостатися дівкою».

А на Поділлі дівчата казали: «Свята мати, Покровонько, завинь мою головоньку, чи в шматку чи в онучу — най ся дівкою не мучу!»

Існувала навіть прикмета: якщо на Покрову сніг — буде багато весіль.

Сніг дає привід порівнювати сніговий покрів з весільним покривалом, а оскільки в цей час свідомо призначене і свято Пресвятої Богородиці, то ці порівняння розповсюджуються і на неї.

У багатьох народів, зокрема і у слов'ян, покривало (фата) вважалося дуже важливою весільною оздобою, взагалі слугувало ознакою заміжжя. За описами арабського письменника XII ст. свідчиться, що якщо комусь подобалась дівчина, то він накидав їй на голову покривало і вона мусила стати його дружиною (точніше, мабуть, це була пропозиція до шлюбу). Та і зараз ми знаємо, що весільна фата ще широко представлена у весільному обряді.

Як відомо, після одруження дівчина була вже молодицею і мала покривати голову наміткою чи хусткою. Намітка — це стародавнє вбрання заміжніх жінок, яке зав'язували навколо голови. Вже після просватання дівчині-нареченій покривали голову хусткою. Для дівчат Покрова — найбільше свято: у молоді починався сезон вечорниць, а у господарів — період весіль, і юнаки залюбки брали участь у весільних обрядодійствах.

В Карпатській Україні до Покрови остаточно поверталися всі пастуші отари з полонин і завершували останню мандрівку чумаки. Тому й казали: «Прийшла Покрова — сиди, чумаче, вдома».

Для того, щоб усі члени сім'ї були здоровими, на Покрову старша господиня брала вишитого рушника, що був над іконою Богородиці, і розвішувала його над вхідними дверима. Під ним ставали, як йшли до церкви.

На Покрову майстри сходилися і покривали дах вдовиці чи сироті «би щастя їх судьбу від нещастя накрило...», що свідчить про існування давнього благородного звичаю допомагати членам Роду, які потребують цього.

Покрова — це також старовинне народне свято, пов'язане з культом поминання Предків та творення нових родин.

На Покрову упродовж всього дня спостерігали за погодою: якщо з Півдня дув низовий вітер, зима буде теплою, якщо дув вітер із Півночі — холодною, із Заходу — сніжною. Коли протягом дня вітер змінює напрямок, то й зима буде нестійкою. Якщо на Покрову листя з вишень не опало, зима буде теплою, і якщо сніг не випав, то його не буде і в листопаді.

Цікаво, що в народі збереглося повір'я, що у Пресвятої Діви є опікун Покров, якого просили: «Батеньку Покров, накрий нашу хату теплом, а господаря — добром».

Свято Покрови було введено у християнство в X столітті і має під собою чи то

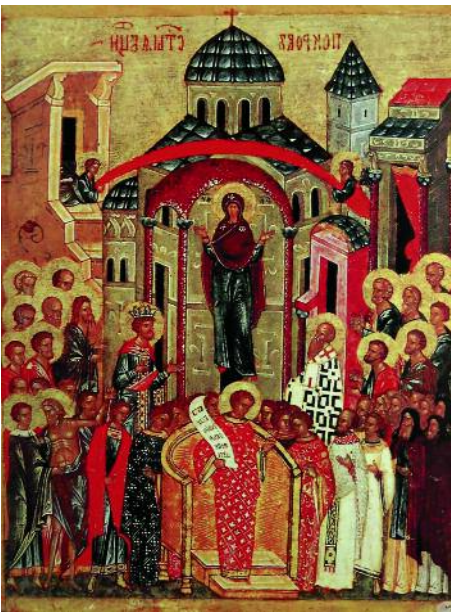

легенду, чи то подію, яка відбулася в Царгороді (Константинополі). Місто було оточене чужинцями (за різними джерелами — то могли бути як давні руси (скити) на чолі з князем Аскольдом, так і агаряни (магометани — араби або турки), і Божа Мати начебто покрила своїм омофором городян, які молилися на всенощній службі у Влахерській церкві.

Це побачив святий Андрій: під церковним склепінням з'явилася Пресвята Богородиця в оточенні ангелів, пророків і апостолів і накрила своїм омофором православних християн. Це було провістям перемоги. Так і сталося: невдовзі надійшли воїни-захисники і звільнили населення від нападників.

Тобто християнське свято Покрова святої Богородиці запроваджене у Візантії на згадку про чудесне визволення Константинополя від нападників. За церковним календарем це звичайне собі невеличке святце, присвячене, практично, незначній події.

Візантійський патріарх проголосив (канонізував) «Свято Похвали Богородиці», яка «допомогла візантійцям затопити скитів у Босфорі» (ще одне розходження — вже саме скитів). У п'яту суботу великого посту (а це, як відомо, навесні) греки з акафістом хвалять «Покрову» за таке «покровительство».

Як бачимо, наведені джерела, а вони не єдині, засвідчують досить туманне, неоднозначне, малозначиме та порівняно нещодавнє походження свята. Одночасно бачимо досить вузьку «спеціалізацію» християнського свята — порятунок від ворога.

Очевидно, цей сюжет і прислужився тому, що для козаків свято Покрови було найбільшим і найзначущим святом. В цей день у козаків відбувалися вибори нового отамана. Козаки вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвяту Богородицю вважали своєю заступницею і покровителькою. На Запоріжжі в козаків була церква святої Покрови. В козацькій думі про Самійла Кішку співається:

А срібло-золото на три частини паювали:
Первую часть брали, на церкви накладали,
На святого Межигорського Спаса,
На Терехтемировський монастир,
На святую Січовую Покрову давали —
Котрі давнім козацьким скарбом будували,
Щоб за їх, встаючи і лягаючи,
Милосердного Бога благали.

Відомий дослідник звичаїв українського народу Олекса Воропай писав, що після зруйнування Запорізької Січі в 1775 році козаки, що пішли за Дунай на еміграцію, взяли з собою образ Покрови Пресвятої Богородиці.

Козаки настільки вірили в силу Покрови Пресвятої Богородиці і настільки щиро й урочисто відзначали свято Покрови, що впродовж століть в Україні воно набуло ще й козацького змісту і отримало другу назву — Козацька Покрова. Тож з недавніх пір свято Покрови в Україні відзначається ще й як День Українського козацтва. ■

ЗМІНИ, ЯКІ МИ МАЄМО ВИМАГАТИ

ГРОМАДСЬКИЙ ТРАНСПОРТ

О. ПАВЛОВСЬКИЙ,
II курс, юр. ф-т

Мабуть я не помилюсь, коли скажу, що не менш ніж 60—70% студентів користуються громадським транспортом? Чи звертав Ти, шановний студенте, увагу на «якість» обслуговування в громадському транспорті? Особливо, це стосується маршрутних таксі (маршрутки), хоча і в автобусах, трамваях і тролейбусах теж бувають такі випадки.

Знайома, мабуть, ситуація із забитими, не зручними, у поганому технічному стані, ще й з хамовитим (є відсотків 10—15 чемних та уважних) водієм, маршрутками? А як НАС везуть ці водії? Різко по гальмах, майже екстрене гальмування, різкий поворот, коли триматися доводиться обома руками за все що побачив, та встиг ухопитись, різке прискорення,— «треба ж обігнати того нахабу» при цьому пасажири, максимум, щось не добре буркочуть собі під ніс, не роблячи жодних зауважень водію, а це наша безпека і безпека інших учасників руху!!! Що до квитків, давно ви їх бачили в маршрутках? А це податки, дороги, амортизація того ж транспортного парку. До речі, водій отримує заробітну платню саме з наших з вами кишень, так само, ми з вами забезпечуємо прибуток перевізнику.

Десь місяць або два тому, один мій знайомий, як раз під час подібних шаленств водія, а потім екстреного гальмування та удару у попереду їдучу автівку, пролетів із задніх сидінь майже до лобового скла, отримавши відкритий перелам ноги і таких випадків безліч!!! Чи варто вимагати від водіїв іншого підходу до перевезень? Напевно, що так!

Окрема тема — графік руху громадського транспорту. Очікування протягом 15—20 хв. переповненої маршрутки, в яку і влізти вже не можливо, стоянка на кінцевій зупинці до ПОВНОГО «завантаження», маршрути деяких ав., тр., трам., на яких після 22-ї години, на транспорт і годі чекати, тощо…

Правила дорожнього руху теж багато тих горе-водіїв підзабули: посадка-висадка пасажирів на другій, а то і третій полосі руху, відкриття і закриття дверей під час руху та інше. І це далеко не повний перелік. Водієм с телефоном біля вуха, вже нікого не здивуєш, підрахунок решти коштів під час руху...

Тож давайте не мовчати, нагадаймо водіям, що вони везуть не себе чи авто, а ЛЮДЕЙ у салоні, на роботу, навчання, чи лікаря на термінову операцію!■

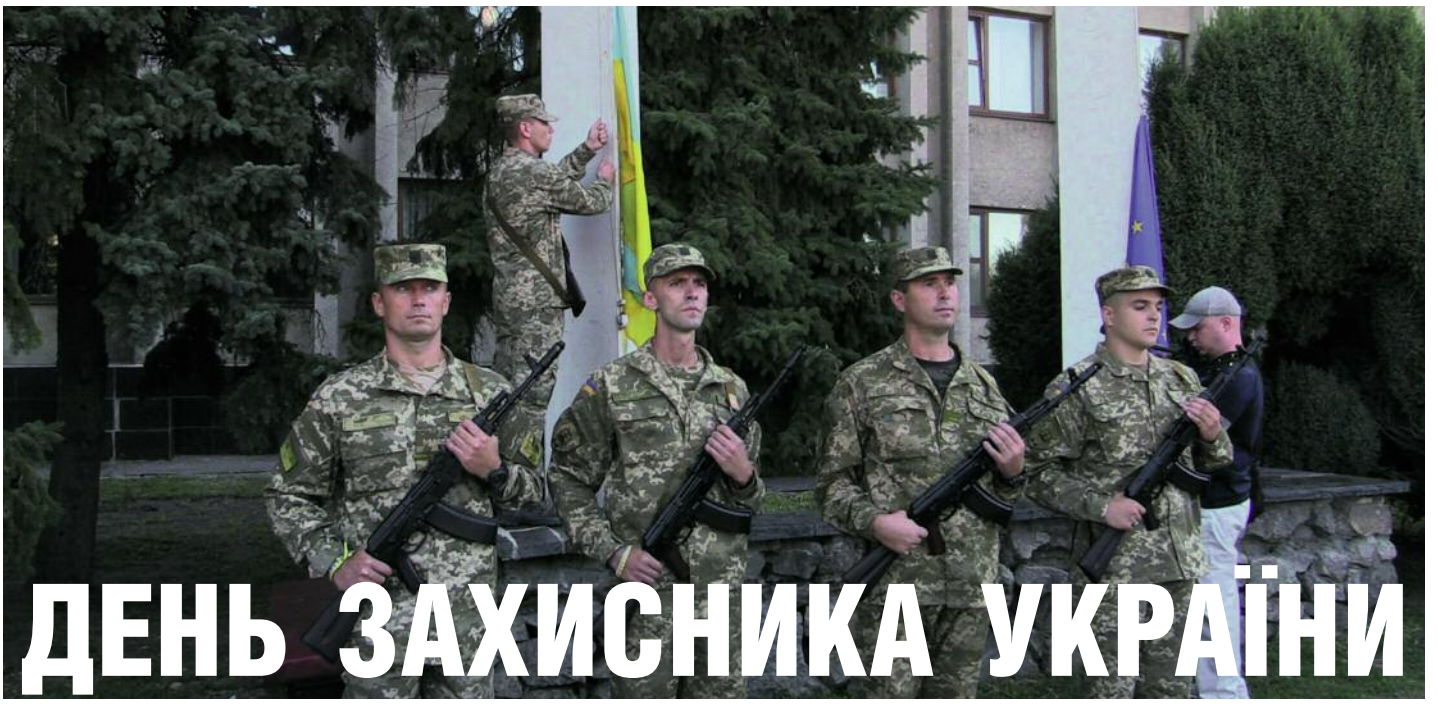

ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

За період незалежності України у суспільстві закріпилася традиція відзначення святкових та інших знаменних дат, пов'язаних із подіями і персоналіями української історії. У зв'язку з цим виникла об'єктивна потреба у їх законодавчому закріпленні, що особливо актуально в період політичної нестабільності, спровокованої зовнішньою агресією.

З метою вшанування мужності та героїзму захисників незалежності і територіальної цілісності України, військових традицій і звитяг Українського народу, сприяння дальшому зміцненню патріотичного духу у суспільстві та на підтримку ініціативи громадськості 14 жовтня 2014 року видано Указ Президента України № 806, яким установлено День захисника України, що відзначатиметься щорічно 14 жовтня. При цьому скасовано Указ Президента України від 23 лютого 1999 року № 202 «Про День захисника Вітчизни».

14 жовтня також відзначається велике релігійне свято — Покрова Пресвятої Богородиці. Завдяки шанобливому ставленню українського козацтва за цим святом закріпилася ще й друга назва — Козацька Покрова, а у свідомості народу воно почало асоціюватися з такими поняттями, як військова честь, звитяга, мужність та лицарство. Указом Президента України від 7 серпня 1999 року № 966 14 жовтня — у день свята Покрови Пречистої Богородиці — встановлено День українського козацтва. У XX столітті козацькі традиції наслідували борці за незалежність України. У роки Другої світової війни, попри всю радянську атеїстичну пропаганду, багато українців — солдат радянської армії перед боєм з нацистами зверталися до Господа та Діви Марії з молитвою про порятунок та перемогу.

Особливого значення набуває це свято для сучасного українського воїнства та цивільних громадян, які активно долучаються до захисту своєї країни від зовнішнього агресора та його внутрішніх приспішників.

Встановлення Дня захисника України як державного свята засвідчить увагу і шанобливе ставлення держави до людей, які, не шкодуючи себе, відстоюють територіальну цілісність, суверенітет та інші державницькі цінності. У цей день громадяни матимуть змогу взяти участь у молитовних заходах з нагоди свята Покрови Пречистої Богородиці та у молитвах за захисників України.

Таким чином, установлення у день свята Покрови Пречистої Богородиці Дня захисника України, як державного свята матиме духовно-патріотичне і об'єднавче значення для громадян України, а також сприятиме упорядкуванню календаря державних свят в Україні відповідно до сучасних політичних реалій та потреб суспільства. ■

М. КОШЕЛОВИЧ

Я ВІРЮ

Заходжу до класу і поглядом звичним
На карту Європи дивлюсь політичну.
Там різні народи є, різні країни.
Не має там тільки, на жаль, України.

Не знаю я більше такого народу,
Щоб дорого так заплатив за свободу.
Життям міліонів, найкращого цвіту,
І був невідомим... для вільного світу.

Живуть скандинави на півночі, збоку.
Живуть, хазяйнують і добре нівроку
Датчани і шведи, норвежці і фіни.
Невже від них гірший народ України?

У центрі Європи — могутня компанія:
Німеччина, Франція, Великобританія.
Багаті, розвинуті сильні країни,
А чим вони кращі від України?

Чи сонце їм з неба яскравіше світить?
Чи краще сади розцвітають і квіти?
Чи надра багатші? Чи землі в них кращі?
О Боже! Не вже ми навіки пропащі?

Здобули нарешті свободу поляки,
Угорці, болгари і чехословаки.
Минуло їх горе, минули їх біди.
Я щиро їм заздрю — щасливі сусіди.

Самі, без диктату, вирішують справи,
Будують свої незалежні держави.
І наших людей величезні потоки
Пливуть до них густо вже декілька років.

Та плакати годі, ридати не треба,
Бо Воля нікому не впала ще з неба.
І той лиш свободу жадану здобуде,
Хто стійко за неї боротися буде.

Я вірю: час волі Вкраїни настане,
Моя Україна державою стане.
Європи красуня і світу окраса,
Я вірю, що збудеться мрія Тараса!

Я вірю: нарешті наш люд зрозуміє.
Що він є рабом, ярмо скинуть зуміє
І вільним народом зробитися може.
Дай силу йому, поможи йому, Боже!

Я знаю: безмежне Твоє милосердя.
Хоч злюся на Тебе, бува, з-пересердя.
Бо хочу, щоб щезли всі наші незгоди,
Щоб жив мій народ, як всі вільні народи.

Що скоро настане та вільна хвилина.
Засяє нам воля як чудо-перлина,
І встане Вкраїна, з кайданів розкута,
Навіки порвавши невольничі пута.

А ми в цю жадану, священну годину
Згадаємо всіх, хто за Волю загинув,
В походах козацьких, стрілецькому бою,
Хто в рейдах повстанських наклав головою,

У тюрмах пропав, у катівнях, в Сибіру,
Але не скорився, боровся і вірив,
Що час торжества України настане,
І вільна Вкраїна ще вільною стане!

Я вірю, що сядуть ще учні за парти
Заглянуть у атлас, чи підуть до карти
І рідну державу на карті побачить
І вчителю радісні сльози пробачать.

**Як один день промайнуло літо
і у перші дні нового навчального року
ми сердечно вітаємо тих членів
нашої дружньої коледжанської сім'ї,
що святкують свої дні народження**

у червні: САЛЕНКО Ірину Володимирівну,
БЄЛІК Катерину Олександрівну,
ПАВЛЕНКО Людмилу Анатоліївну,
СТЕПАНЧУК Інну Михайлівну,
ГАВРЮНІНУ Тамару Володимирівну;

у липні: МЕЛЬНИКА Ярослава Ярославовича,
МАРИНЕНКО Тетяну Миколаївну,
ГІРНИК Наталію Степанівну;

у серпні: БАЛЛУ Оксану Володимирівну,
ОНИЩУК Ірину Володимирівну,
ІВАШКО Марину Василівну,
РИБАК Олену Анатоліївну;

у вересні: ПАРИМСЬКУ Марію Михайлівну,
ГРІНЧЕНКО Оксану Миколаївну,
АДРУСІВА Валерія Григоровича,
ГРИЦЕНКА Івана Сергійовича,
МИГАЛЯ Сергія Михайловича,
МУЛЯНОВУ Тетяну Миколаївну;

у жовтні: МУСІЄНКО Валерію Юріївну,
ВАСИЛЕНКО Світлану Миколаївну.

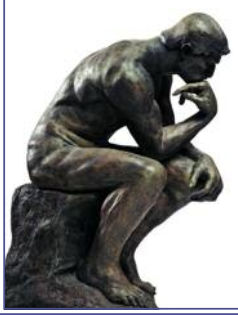

Найвища мудрість — доброта, саме вона робить світ кращим.

Найбільше багатство — розум. (*А. Аліб-Таліб*)

Лише осмислені знання приносять плоди. (*В. Борисов*)

Я не народився зі знаннями. Я пізнаю все з допомогою однієї істини. (*Конфуцій*)

Перемоги вчать наївних, а поразки — мудрих; успіх дають одиниці уроків, а невдачі — тисячі. Вчіться на уроках переможених. (*Й. В. Гете*)

Справжнє знання — знання речей, а не слів. (*М. Монтаґ'ю*)

Є тільки одне благо — знання і одне тільки зло — неуцтво. (*Сократ*)

Жити — значить працювати. Праця є життя людини. (*Вольтер*)

Успіх приходить до того, хто робить те, що найбільше любить. (*М. Форбс*)

Той, хто перемагає інших — сильний, той, хто перемагає самого себе — могутній. (*Конфуцій*)

СтудентІнформ

Газета Фінансово-правового коледжу

Започаткована у 2009 році.

№ 2 (26), червень — жовтень, 2015 р.

Головний редактор
КОЗАЧУК Поліна, ІІ курс, ек. ф-т

Заступник головного редактора
ГАВРИШ Анастасія, І курс, юр. ф-т

Відповідальність за зміст статей несуть автори. Точка зору авторів може не співпадати з думкою редакції.

Редколегія
БОГУН Мар'яна, IV курс, юр. ф-т
БОДНАР Павло, III курс, юр. ф-т
БУДКОВА Віолета, IV курс, юр. ф-т
ВАСИЛЬЄВА Анна, III курс, ек. ф-т
ДЬОМІНА Вероніка, III курс, ек. ф-т
ЖИГУН Олег, IV курс, юр. ф-т
ІВАНЮК Олександра, III курс, ек. ф-т
КОБЗОВА Анастасія, III курс, ек. ф-т
МАЙОРОВА Юлія, IV курс, ек. ф-т
МИХАЛЬСЬКИЙ Дмитро, IV курс, юр. ф-т
НАУМЕНКО Валерія, І курс, юр. ф-т
ПРОЦАН Богдан, III курс, юр. ф-т
СЕМЕНЕНКО Вікторія, IV курс, юр. ф-т
СОВА Марія, III курс, ек. ф-т
ТКАЧЕНКО Павло, III курс, юр. ф-т
ШАМАН Яна, III курс, ек. ф-т
ЯКОВЕНКО Аліна, ІІ курс, ек. ф-т

Над номером працювали: ГУБАНОВА Т. О., ПАРИМСЬКА М. М., МУЛЯНОВА Т. М., ДЕМ'ЯНЕНКО М. Г., ІВАШКО М. В., БЄЛІК К. О.

Підписано до друку 5.10.2015. Наклад 300 пр. Зам. № 15-321. Дизайн, верстка, друк СМП «АВЕРС»